

Musikk tar deg hvorsomhelst

Til en rykende megametropol langt inn i framtida, hvor språkøse kaster stein på hverandre og henger sin nestes spedunger fra balkongene - som kråkeragn i vinden.

Eller til en øy. Så liten at den bare kalles ved ett vokalrikt navn av de som bor der. Alle Andre bruker bare koordinatene.

Eller til et nattmarked hvor svett, brun hud slår synkoper med cangas og kubjelle.

Eller til ei lita, rød stue på Hedmarken en stjerneklar julekveld for 100 år siden...

Musikken tar deg hvorsomhelst. Ikke dit du vil, nødvendigvis. Men hvorsomhelst.

Tor Konstaliј tar deg dit hvor jernbanen tok slutt. Noen steder skimter du rustne skinner som bukter seg opp av sanden som en sjøorm. Men villene er borte: Råtnet eller sunket. Og tog?

Det har vel ikke kommet tog hit siden nylon var nytt. Furvene i verneeskogen ser ut som enorme bonsaitrær. De har dype flenger i barken eller elefantstøttene. Elefanter som gikk her i opplag - langt borte fra neste forestilling.

Alt som ikke kunne ruller vekk på gummihjul ble hvor det var: Vindsløse vogner, blikkbokstaver med kulørte pærer, hesteløse karuseller, tribuner nok til femti sankthansbål. Glørete teltduk falmer, tauverk av hamp og sisal er på vei tilbake til jorda det grodde opp av. Solå fletter en lysarm inn mellom knuste attraksjoner, motordeler og mørke hydraulikkslanger. Det blinker i en messingtrompet. En skikkelse - grå og tynn som en kveldsskygge - spikker akkorder og tramper takten som i trass sammen med tuba og tarmstrengbass.

Stemmen rusten som gitteret i tigerboret og skeiv som det døde pariserhjulet (i enigert tilstand tok det deg så høyt at du kunne se helt til byen.) Sangen leugter etter et sted på den andre siden av havet. En annen tid. En annen setting. En annen scene.

Et varmere land, kanskje? En enklere tid? Men kaktusene har sine trubadurer og snart, veldig snart, har den siste popcornkiosken sunket i sanden som en kongegrav.